

[Udenrigsministeren]

løfter, som den nationale genopbygningsregering havde givet OAS i 1979, og løfter, som medførte, at OAS havde anerkendt den nye regering, endnu før Somoza var faldet.

Den amerikanske kongres var også af den opfattelse, at sandiniststyret ikke længere inddrager de demokratiske medlemmer af den nationale genopretningsregering i den politiske proces, at styret har taget betydningsfulde skridt frem mod at etablere et totalitært kommunistisk diktatur, herunder ved opbygning af beboerkomiteer og gennem iværksættelse af love, der krænker menneskerettigheder og giver myndighederne unødigt stor udøvende magt, og endelig ved at opbygge en hær, der jo efter den amerikanske kongres' opfattelse overstiger behovet for et selvforsvar på bekostning af de daglige behov i den nicaraguanske befolkning og med de øvrige mellemamerikanske landes dybeste bekymring til følge.

Jeg vil gerne understrege – hvis der skulle være tvivl om det – at naturligvis må Danmark tage afstand fra handlinger, der strider imod folkeretten. Det skete, som jeg nævnte det, også meget klart i forbindelse med mineringen af nicaraguanske havne. Vi bør også fremover markere, at Danmark finder enhver krænkelse af folkeretten uacceptabel, uanset hvem der måtte foretage den.

Regeringen har også i sammenhænge, hvor der ikke var tale om folkeretsbrud, givet udtryk for uenighed i skridt, der efter en dansk opfattelse virker imod Contadoralandenes fredsbestræbelser. Regeringen har f.eks. med al mulig tydelighed givet udtryk for, at vi ikke tror, det er særlig hensigtsmæssigt at søge et land isoleret. Det gjorde vi f.eks. i FNs sikkerhedsråd i maj i år i forbindelse med debatten om USAs handelsembargo mod Nicaragua, og vi gør det jo også, når vi yder bistand til Nicaragua, både bilateralt og multilateralt igennem EF.

Så lagde regeringen ud fra brede og principielle betragtninger heller ikke skjul på sin beklagelse af, at USA trak sig tilbage fra Den internationale Domstol i Haag, og også i vores direkte kontakter med USA har vi fremhævet den danske regerings holdning.

Jeg lagde megen vægt på i min indledning til debatten i dag at skildre de meget komplicerede faktorer, som indgår i den mellemamerikanske ligning, f.eks. Costa Ricas vanskelige stilling som følge af truslerne fra Ni-

caragua. Ja men skulle vi så fra dansk side af hensyn til sandinistregeringen blot forlange ophør af amerikansk bistand til nogle lande i Mellemamerika? Jeg kan garantere for, at det ønsker et land som Costa Rica på ingen måde.

Jeg kunne da også nævne det amerikanske militære samarbejde med Honduras, som af Nicaragua bliver betegnet som en trussel. Jeg kan garantere for, at efter Honduras' opfattelse udgør dette militære samarbejde tværtimod en garanti imod et aggressivt Nicaragua. Ja men kan man da uden videre i vores diskussion i vores del af verden bare se bort fra Costa Ricas og Honduras' helt legitime sikkerhedsinteresser? Det kan vi ikke, og derfor er ligningen, man beskæftiger sig med, mere kompliceret, end man skulle tro, når man hører på flere af dagens indlæg.

Derfor er det så vigtigt at understøtte Contadorabestræbelserne, for Contadoralandene finder jo netop som udgangspunkt, at de fem mellemamerikanske lande er suveræne stater, der hver især har legitime sikkerhedspolitiske behov, som må respekteres. Jeg understreger: hver især har sådanne legitime behov. Derfor er det udkast, der foreligger til en Contadorafredsakt, jo spækket med bestemmelser om militære forhold. Derfor er det også så svært at nå til enighed, og derfor er det også så vigtigt, at man netop sørger for en tilstrækkelig sikker verifikation.

Contadoralandene har som mål opstillet krav om politiske, økonomiske og sociale reformer, som kan fastholde freden på længere sigt, og det er elementer, der også indgår i Contadoraaftudkastet. Det sigter imod det, der er kernen i hele denne sag, nemlig at styrke de enkelte mellemamerikanske landes egen politiske vilje til at søge fred med naboerne og internt gennem demokratiske politiske reformer, gennem respekt for menneskerettighederne og gennem de dybtgående økonomiske og sociale reformer, der er så nødvendige.

Der er kommet et forslag til en dagsorden fra hr. Hans Hækkerup og hr. Stinus. Om den vil jeg gerne sige, at dette meget ordrige dagsordensforslag efter min mening tydeligt viser, hvor vanskeligt og også hvor forkert det er at ville forsøge at fastlægge dansk udenrigspolitik gennem sådanne lange og ordrige dagsordener.